

Dan Diaconu: Fotografia reală a lumii

🕒 Acum 28 seconds 👁 1 Vizualizari 📖 9 Timp de citire

Criza în care ne-a băgat căderea Vestului este una fără precedent deoarece disperarea blocului occidental în fața pierderilor privilegiilor pe care le-a tot avut de atâta amar de vreme, devine de-a dreptul sinucigașă. Moartea Occidentului este una absurdă în esență, având în vedere că are ca principală cauză e ura de sine a celor care manipulează ideologic din spate. Elementul menționat intră în peisaj fix în momentul la care oricum sleiala istorică a construcției occidentale semnalizează că *a venit timpul nefast, cel al căderii*. Și, peste toate acestea, vine teama teribilă a celor care – inconștient dominați de ura de sine – se tem că întreaga cădere a Occidentului îi va lăsa fără manetele magice pe care le manipulează. Ceea ce am scris pare absurd, poate chiar illogic și chiar nu am pretenția să spun că e altfel. E o manifestare la scară planetară a disonanței cognitive care n-are de-a face cu logica, ci cu logica defectă a psihicului momentului. Interpretând în această cheie puteți înțelege mult mai simplu mișcările nebunești pe care le-am văzut și pe care, din păcate, le vom vedea în continuare.

Să revenim însă la realitățile palpabile. Am fost curios să înțeleg care mai sunt realitățile militare. Dincolo de manipulările de zi cu zi, e bine să ne întoarcem la cifre ca să ne putem face o idee clară. Din punct de vedere militar, pe suprafața planetei avem, în mod clar, doar trei puteri militare: SUA, Rusia și China. Diferențele dintre acești trei coloși au ajuns insignifiante. În ceea ce privește ruptura dintre lideri și cei care urmează, vă voi spune doar că diferența dintre SUA și China este de patruzeci și cinci de ori mai mică decât diferența dintre China și următoarea clasată, India. La rândul ei, diferența dintre India și următorul clasat (Coreea de Sud) este de zece ori mai mare decât diferența dintre China și India. Așadar, cu toate că unele țări caută să prindă

podiumul, diferențele dintre ei și cei de pe podium sunt atât de mari încât speranțele de a ocupa unul dintre primele locuri sunt nejustificate.

este Anglia(locul 6), care este însă situată sub Coreea de Sud(locul 5). Franța(locul 11) este sub Italia(locul 10), iar Germania(locul 19) se află sub Ucraina(locul 18).

Dincolo de amănunte, trebuie să înțelegem un element esențial: **nu mai există un „stăpân al planetei”**. Chiar dacă este prima armată a lumii, armata SUA ajunge să se anihileze dacă luptă direct cu oricare dintre ceilalți doi giganți. Pentru a înțelege balanța sensibilă de putere, simulările americane în ceea ce privește o confruntare directă a SUA cu China sugerează că există o probabilitate destul de mare ca SUA să piardă războiul. Pare paradoxal, doar China e pe locul 3! Însă există o explicație perfect logică.

Topurile militare prezintă situația momentului, nu dinamica în caz de război. Ce s-ar întâmpla dacă am avea un conflict între China și o altă țară? În mod sigur, imensele sale capacități de producție ar fi trecute în mod militar și ar produce o teribilă creștere a forței militare. De asemenea, imensa bază de selecție a Chinei ar putea trimite pe front trupe proaspete și antrenate. Care ar fi situația în SUA? Cu siguranță inversă!

Ceea ce avem pe moment este o alianță de facto Rusia-China. Pentru orice om capabil să se uite pe cifre, asta înseamnă că, în orice scenariu imaginabil, SUA pierde meciul. De fapt de-aici vine disperarea, din erodarea iremediabilă a sistemului de putere al lumii. Ar mai trebui notat că sistemul de putere al SUA este și unul deosebit de energofag. Pentru a-și menține supremația, SUA e nevoită să întrețină un număr imens de baze militare de-a lungul și de-a latul planetei, element care vine la pachet cu costuri imense. Cu toate că armata SUA are cel mai mic număr de personal de la ultimul Război Mondial încoace, costurile salariale se află la maxime istorice, ajungând la peste 25% din bugetul Pentagonului. Asta înseamnă că doar cheltuielile salariale vizibile(deoarece mai sunt și altele invizibile) ale SUA ajung pe la 200 mld. \$, ceea ce este practic similar bugetului de apărare al Rusiei.

Din punct de vedere bugetar, din nou avem un paradox: SUA are cel mai mare buget(aprox. 740 mld. \$), urmată de China(aprox. 600 mld. \$) și Rusia(200 mld. \$). Așadar, Rusia cu un buget de patru ori mai mic decât cel al SUA și de trei ori mai mic decât al Chinei, reușește să se situeze pe locul 2 din punct de vedere militar, ceea ce e o performanță extraordinară. Și nu e unica! La ora actuală Rusia produce mai multe obuze de artilerie decât toate celelalte țări ale lumii împreună, produce mai multe tancuri decât întreg NATO și restul țărilor prietene, produce mai multe rachete avansate decât toate celelalte țări împreună și are un avans teribil în ceea ce privește cadența de producție a avioanelor de luptă. Nu mai vorbim că, în ceea ce privește aviația, Rusia are două modele de avioane nou-nouțe – SU 57 și SU 75 – plus un plan ambițios de a dezvolta în timp record un avion de luptă revoluționar pornind de la desingnul MIG-23 și MIG-27. Comparați dinamica rușilor cu cei peste 12 ani care au fost necesari americanilor și aliaților pentru a dezvolta mizeria de F-35 și veți înțelege totul.

Ceea ce spuneam la început despre sistemul de alianțe care decide câștigătorul confruntării este valabil și din punct de vedere al bugetului de apărare. După cum vedeți, oricare două dintre cele trei puteri care s-ar alia

între ele, depășesc bugetul celei rămase în afară. Și, pentru că am ajuns la bani este interesant de înțeles ce se întâmplă din punct de vedere economic.

totul pentru a deveni auto-suficientă. Este reală situația: Desigur, nu: SUA nu e auto-suficientă, ci este dependentă de țările aflate sub ocupația sa(deficitul său comercial ne urlă asta!). De exemplu, Europa a avut rolul de a mai echilibra balanța comercială a SUA prin achizițiile de hidrocarburi scumpe de acolo. Rusia, de asemenea, nu este auto-suficientă. Într-adevăr, la nevoie n-ar avea nici cea mai mică problemă să trăiască pe propriile-i picioare, dar realitatea ne arată că are nevoie de o groază de produse. China, pentru a-și întreține uriașa populație, vrea să atingă în acești ani independența alimentară. E un element esențial al independenței și securității sale. Alte auto-suficiențe nu urmărește(poate pe cel energetic) deoarece politica sa este aceea de a profita de schimburile comerciale. Aparent, China este o adeptă a globalizării, însă o globalizare văzută în felul său propriu, în care schimburile comerciale sunt interconectate asemeni unei benzi de producție în care ea deține elementele esențiale.

Realitatea schimburilor comerciale care sunt vitale oricărei țări și nebunia Occidentului generată de iremediabilul său picaj au făcut să revină conceptul împărțirii lumii în blocuri. Astfel, ca urmare a alianței China-Rusia și a belicoșeniei în creștere a SUA, avem acum blocul BRICS, într-o creștere trepidantă și blocul tradițional occidental, compus din SUA-Canada-Anglia-Australia-Japonia-Coreea-UE. Conform statisticilor, schimburile comerciale între cele două blocuri s-au încetinit la ritmuri comparabile celor din timpul Războiului Rece. Iar asta nu e o veste bună pentru nimeni.

De altfel, organizațiile supranaționale precum FMI au înțeles amenințarea și încearcă să mai salveze ceea ce se poate. Există o unanimă înțelegere a faptului că sistemul financiar bazat pe dolar este în găleată, astfel încât se caută cu disperare soluții. BRICS-ul are deja propriile variante pe cale de a se cristaliza în octombrie anul curent. FMI-ul, în disperare, ar dori să iasă la atac cu Drepturile Speciale de Tragere(DST), făcându-le rapid un înlocuitor al dolarului. Nu-mi dau însă seama dacă mai are cineva încredere în capacitatea acestor instituții, manipulate ani la rând de americani, de a gestiona o monedă independentă.

Se apropie momentul în care trebuie să pun punct articolului de față. Ceea ce am vrut să subliniez este că ordinea multipolară a lumii nu este o forțare din partea cuiva, ci o realitate. A trecut vremea când SUA aveau 60% din PIB-ul mondial și un buget al apărării mai mare decât următorii zece competitori. Atunci își puteau proiecta natural atât puterea militară cât și pe cea economică. Acum SUA are mai puțin de 18% din PIB-ul mondial și asta forțat din cifre, iar bugetul său pentru apărare, după cum am văzut, e puțin mai mare decât al Chinei. Fotografia momentului ne spune că lumea DEJA este multipolară, doar că SUA nu vrea să o creadă și-și strânge coloniile din ce în ce mai aproape pentru a le împinge în aventuri care mai de care mai demente. Situația e critică, fiind doar două căi de ieșire: ori cea pașnică, în care SUA va trece la masa tratatelor recunoscându-și statutul său real în lume, ori prin conflicte permanente, din care întreg Occidentul va sărăci. Următorul pas pe care-l dorește SUA este ruperea Europei de China. De ce? Pentru a se reîntoarce la paradigma în care produsele chinezești vor fi revândute Europei de către SUA. Asta însă nu este dorită nici de China și nici de către Europa. Dacă vă întrebați care-a fost scopul vizitei lui Xi Jinping la Paris, acesta a fost cel de a-i trage semnalul de alarmă lui Macron. China nu e dispusă ca SUA să devină intermediar și, de aceea, Europa riscă să intre într-o teribilă gaură neagră. Dacă vă întrebați cine-a ascultat pe la colțul gardului,

ar trebui să vă uitați peste Canalul Mânecii, unde perfidul Albion visează să-i sufle modelul de business unchiului Sam, făcându-se ei proxy-ul de intrare a mărfurilor chinezești în Europa. Asta ar fi de râsul curcilor,

închineri spunându-vă că traseul paralel cu noi al vizitelor Xi reprezintă cea mai mare trădare de țară efectuată de politicieni și de structurile de forță ale statului român. Pentru ratarea obiectivului strategic de promovare a prieteniei istorice dintre România și China, care-ar fi putut aduce o bunăstare trainică aici, judecata pe care ar trebui s-o aibă aceste structuri trădătoare ar trebui să fie una radicală: schimbarea din temelii a regimului politic autohton. Dar cine s-o facă? Oile vaccinate? Puțin probabil.

Autor: Dan Diaconu

Sursa: <https://trenduri.blogspot.com/>

Despre autor

editor